

den selv vedtagne Bestemmelser, saaledes vil ogsaa ethvert Brud paa den vedtagne Forretningsorden svække dennes moralske Betydning og gjøre det dobbelt vanskeligt at overholde samme.

Naar man yttre, at den af mig foreslaaede Forandring vil indskrænke Formandens Myndighed, saa er dette for mig ubegribeligt; thi, naar den foregaaende Paragraph bestemt udtaler: „ethvert Medlem er pligtigt til at underkaste sig Formandens Kjendelse om Overholdelsen af den fornødne Orden,“ saa forekommer det mig, at der her er givet Formanden en saa udstrakt Myndighed, at § 35 ei kan være til Hinder for samme.

Grundtvig: Ja, jeg har foreslaaet, at hele denne Paragraph om Bisfalds- og Mishagsyttringer, som uden nogen nærmere Bestemmelse gjøres til en Synd mod god Orden, at den skal aldeles ubelædes. Jeg har ved den foreløbige Behandling anført som den væsentligste Grund, at vi vide Alle, at den ikke nogenstinde er bleven eller vil blive overholdt i en Forsamling, som ei er af døde Sild, men af levende Folk, og den smager ogsaa saa aabentbart af den gamle Stænder-Lid og Cancellie-Stil, som jeg ønsker en god rolig Nat, (Latter) at jeg ikke noget Dieblif kunde betænke mig paa at gjøre dette Forslag. Thi vel blev her forleden sagt, at vi skulde tage os iagt for, at Talen herinde kom til at ligne en Dialog, det er paa dansk en Samtale, men jeg troer, at Meningen var kun, at den nødtigt skulde ligne en Disputats, det er paa Dansk et Mundhuggeri, og jeg er vis paa, at vi alle ere enige om, at vi ikke let kunne tænke os noget mere latterligt, men i Længden kedommeligt, end naar en Forsamling af gode Dannemænd stod op paa Rad, for at holde Monologer, det er paa dansk: Snakken med sig selv om Allehaande, uden at Nogen lagde mindste Mærke dertil; altsaa jeg vilde gjerne endnu foreslaae, at det Hele gaaer ud; men, da jeg eengang veed, at den ærede Forsamling ikke er og vel heller ikke bør være nær saa rask til at bruge Kniven ved flige Leiligheder som jeg, saa har jeg ogsaa foreslaaet det allermildeste Løgemiddel, jeg kunde tænke mig, ved at foreslaae Ordet „stærke“ sat foran Bisfalds-

og Mishagsyttringer, og det bliver jeg ved, thi vel har Ordføreren givet mig at betænke, at det netop er de svage Bisfalds- og Mishagsyttringer, saaledes som de kunne falde fra min Mund og Andres, at det egentlig er dem, der skulle forebygges, og at de stærke, ere de berettigede, men det er dog vist, at det skal man ikke kunne see paa denne §, som uden andet Tillæg siger, at Bisfalds- og Mishagsyttringer stride mod god Orden, og jeg mener, at Ordføreren selv jo har erklæret sig enig med os i, at i Henseende til denne Livsyttring er det ikke total Afholdenhed, men kun Maadehold, man skal hylde. Vi vusse jo ikke, at Formanden skulde kalde til Orden ved ethvert lille uskyldigt „Ja Ja“, „Hør, Hør“, eller „Naa Naa“ og „Saa Saa“ (Latter); men at det kun skulde blive Tilfældet, naar vi blive for hvirostede, saa at der maa stiftes Lyd mellem os. Jeg vil altsaa foreslaae at sætte det lille uskyldige Ord „stærke“ foran Paragraphen, som Enhver kan see gjør ingen Skade, men giver netop Formanden saa meget mere Leilighed til at vise sin Takt og Conduite, den samme Takt og Conduite, han maa vise ved alle andre Foredrag; thi ved at give en Lov, som skal forebygge i nogen Retning hele Livets Brug, derved forebygger man ikke Misbrug, men derved gjør man dem netop herskende.

Ischering: Da Udvalgets Ordfører har bedet mig om at være ham noget til Støtte ved Forhandlingerne af disse Paragrapher, saa har jeg troet at burde reise mig op og anerkjende den sidste Talers store Uegenyttighed; thi han har her i Forsamlingen havt Leilighed til at erfare, hvorledes meget stærke Bisfaldsyttringer kunne ydes netop ham, uden at Formanden nogenstinde derfor har kaldet til Orden. Vi have allerede deri et Beviis for, at det ikke vil blive misbrugt, og for at Formanden vilde have været i den yderste Forlegenhed under saadanne Omstændigheder, der som der havde staaet i Forretningsordenen, at han ikke maatte taale „stærke“ Bisfaldsyttringer, thi da havde han næsten dagligt maattet kalde til Orden. Den anden Forslagsstiller, som vil have sat ind „i Regelen“, han har gjort et yderst vanskeligt Forsøg, thi han har raadet, at man skulde sætte en Regel, uden at